

Sy-li spěwał,
Pilnje džělał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšedne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždu šobotu w Šmolerjez knihicziščežetni w Budyschinje a je tam sa šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

6. njedzela po šwjatej Trojizy. Mat. 5, 20—26.

Na sałožku tuteho sczenja je Spenat w lěcze 1669 „wo kniczomnej a njedokonzanej prawdosći farisejskich“ i tajkej mozu a i tajkim zohnowanjom předował, so tamšynty, kiž tole předowanje šlyschachu abo čitachu, we šwojim šwědomnju trjeheni, se šwojeho duchowneho spanja wotuczichu a šo starosćiwje praschecž poczachu: Kak tež je to i mojej prawdosću? Budu móž i njej do njebjeskeho kralestwa pschińcž?

Luby kšesćizjano, šy šo tež hižom takle praschal? Knjes Jesuš pokazje čzi jowle tu prawdosć, bjes kotrejež nihtó do njebjes njepsihińdze. Wón čzi praji, kajka to prawdosć je, kak ju dostanješ, a na čzim je widžecž, šo šy ju dostał.

Kajka prawdosć to je? „Njebudže-li wascha prawdosć lěpscha abo polnišcha, dnžli pišmawuczenych a farisejskich, dha wy njebudžecze do njebjeskeho kralestwa pschińcž.“ Šyle šjawnje praji jowle tón Knjes, šo farisejszy a pišmawuczeni se šwojej prawdosću do njebjes njepsihińdu, hišcže wjele mjenje potajkim čzi, kiž njemóža šo ani teje prawdosće khwalicž, kotruž farisejszy a pišmawuczeni mějachu. Šhto dha to bėsche do ludži? Woni džeržachu wjele do Božeho šłowa, woni mějachu šwoje postajene modleške hodžiny, woni nještomdžichu žanu Božu šlužbu, woni hrosnje nješwarjachu, woni njedželachu šabatny džeń, woni njemordowachu, woni njekradnychu, woni šo wscheho hladachu, wo čzimž šakon praji: Ty njedyrbiš. Šdže

moštanje psched tutymi ludžimi wulka čzižoda něczišchich kšesćizjanow, kiž Bože šłowo a modlitwu, Boži dom a njedzela šanicžuja a wschitke Bože kašnje tak žaložnje na lohke bjeru? Ale dosć njeje, šo šmy tamnym šarisejskim jenož rumi na prawdosći, ně, lěpscha a polnišcha, praji tón Knjes, dyrbi našcha prawdosć bječ, čzemy-li do njebjeskeho kralestwa pschińcž. Kajku prawdosć dha wón potajkim žada? To widžimy i tyhle šłowom: „Wy šcže šlyscheli, šo štarym prajene je: Ty njedyrbiš mordowacž; šchtóž pak morduje, tón je šudženja hódny. Ša pak praju wam: Šchtóž šo na šwojeho bratra huńwa bjes winy, tón je šudženja hódny; šchtóž pak k šwojemu bratrej rjeknje: Kacha, tón je rady hódny; šchtóž pak rjeknje: Ty blašnje, tón je helškeho wohenja hódny.“ Na pschikladže pjateje kašnje pokazje nam jowle tón Knjes, šo dosć njeje, šakon jenož tak někał po pišmiku dopjelnicž. Šakon je duchowny, a šchtóž čzje psches šakon prawy bječ psched Bohom, tón dyrbi jón dopjelnicž po jeho prawym duchownym rošomje, niz i ruku jenož, ale i wutrobu, i najczišćiškeho nuczenja, i džeczazeje bojoscze a luboscze k Bohu, i čzisteje luboscze k bližšchemu, a to niz jenož tu abo tamnu kašnju, ale wschitke kašnje bjes wuwšacža, pschezo a kóždy čzaš. To je ta prawdosć, kotruž Šhrystuš měni, hdnž praji: „Njebudže-li wascha prawdosć lěpscha abo polnišcha dnžli pišmawuczenych a farisejskich, dha njebudžecze do njebjeskeho kralestwa pschińcž.“

Alle ach, šhtó móže šo tajkeho došpolneho džerženja Božeho šakonia khwalicž? Šhtó ma tu dokonjanu prawdosć, kotraž płaczi psched Božim woblicžom? Šam wot šebje

ju nihtó nima, šam se šwojej mozu ju šebi nihtó njemóže dobyć. Šak dha ju doštanješ? Šako šo něhdy wuczobnizy teho šnjesa praschachu: „Šchtóha móže šbóžny być?“ wotmolwi wón jim: „Šola cžłowjekow je to nje-móžne, ale pola Boha šu wšhitke wězy móžne.“ Tu prawdošć, bješ kotrejež nihtó do njebješ njepšchińdže a kotruž my šami nimamy, — Bóh ju nam se šameje hnady dawa. Šchetoz Bóh běšche w Šhryštušku a šjedna šwět šam se šobu. Wón pošla šwojeho jenicžkeho narodženeho Šsyna do našeho cžela, šo by wón ša naš a na naše město zyl šakon dopjelniš, našču šchtrafu nješł a taš nam došonjanu prawdošć warbowal. A tule prawdošć wón nam nětk podawa w pomoznych wězach šwojeje hnady, we šwjatej šchczenizy, we šłowje předowanja, we šwjatym wotšasanju, a šchtóz tule jeho prawdošć we wěrje šapšchimnje, teho wotwježe Bóh wot wšhitkich hrěchow a šudži jeho ša praweho, jako by wón šakon taš pošnje a zyle dopjelniš, kaš Šhryštuš šam, jeho jenicžki narodženy Šsyn.

Prawy ščinjeny ja budu
 Bje wšchej' mojej' šašlužby;
 Bóh je hnadny tajšom' ludu,
 Šiž šu wulzy hrěšchnizy,
 Šiž paš tola šwoje hrěchi
 Šnaja a jim nješku šmėchi,
 Alle psches tej' wěry móž
 Šjeknu šwětu dobru nóz.

Š krótka, šchtóz do Šhryštuša wěri, tón ju ma, tu prawdošć, bješ kotrejež nihtó do njebješ njepšchińdže.

Alle šo šy ju doštal, dyrbi potom tež na plodach widžecž być. Šchtóz jenož rjenje rěcžecž wě wo wěrje a prawyšččinjenju, ale plody njepšchinješe w džakownej lubošći, tón šo šam šjebje a junu njewošteji. Wažny pschikšlad š temu podawa nam Šhryštuš w našchim ščenju, hdyž tu na šonzu praji: „Teho dla, hdyž ty šwój dar na woltar woprueš a tam šo dopomniš, šo twój bratr něšhto pschecžiwu tebi ma, dha wostaj tam šwój dar psched woltarjom a dži a šjednaj šo prjedy se šwojim bratrom a potom pschińdž a woprui šwój dar. Budž na měšće dobru šwojemu pschecžiwnišej, dofelž hišcže š nim na pučzu šy, šo by cže něhdy pschecžiwniš njepodaš šudnišej, a šudniš cže njepodaš bėrzej, tiž by cže do jastwa cžišnyš.“ Šow nam Šhryštuš pošaje, kaš je tón šmyšlenny, tiž je š hnadny prawy ščinjeny. Wón njeje jenož šwěrnny we šlužbje šwojeho Boha, wón ma tež wutrobnu lubošć š bratram. Wón cže niz jenož š Bohom, ale tež se šwojim bližšchim wujednany być, a džerži wšhitku šwoju šlužbu ša podarmo, hdy by měl jeho bližšchi š prawom na njeho škoržicž a šdychowacž. Šaj, šamo tež tehdy dže wón ša šwojim bližšchim a pyta šo š nim wujednacž, hdyž njeje wón bližšchemu, ale hdyž je bližšchi jemu šchiwdu cžiniš.

A nětko — mašch ty tule prawdošć, bješ kotrejež nihtó do njebješ njepšchińdže?

Šoko ty džecžo běšche, šy šnadž tamnu mašu šchtucžku šnal a špěwal:

„Ša malušchke šym džecžatko
 A mašo šamožu;
 Šych rade šbóžnošć doštalo,
 Šak dha to šapocžnu?“

Šy-li ju šabyl, dha běšche ty jako džecžo mudrišchi, dyl š nětko. Wukš ju šašo. Wukš šašo to praschenje cžinič: Šak pschińdu do njebješkeho šraleštwu? Šwoja prawdošć cže do njeho njepšchinješe. Šytaj šebi druhu prawdošć,

šepšchu, pošnišchu. Šy wěšch, cžeju. Šhryštušowu došonjanu prawdošć. Šy prjedy žaneho mēra njepšmēješch, doniž njemóžješch š wěrnoscžu špěwacž:

Ša krej a prawdošć Šhryštuša
 Še moja drašta pschistojna;
 Š tej psched Bohom ja wobštacž čžu,
 Šdyž do njebja nuts počahnu. Šamjen.

Kr. w P.

Šjednanliwošć.

(Mat. 5, 23. 24.)

Šklyšch šwonow jašne šlincženje,
 Šom Boži tebe hlada,
 Šdžez šchewi mana njebješte,
 Šže wita lubošć, hnada;
 Šam, šchescžijano, nohu štaj
 A dušchu š Bohom wujednaj.

Šym wopor džaka, modlitwy,
 Š nim štuš psched woltar Boži;
 Šchińdž hrěšchniš tyšchny, pošutny,
 Šo Božu hnadu množi;
 Šrošch: wodaš, Šótcže šmilnošće,
 Š šwju Šhryštušowej wucžišć mje!

Šso pruhuj paš, hacž njelubošć
 A hida tebe jima;
 Šacž bratrej twoja šašaklošć
 Šnadž šylšy š wocžow žima.
 Šak mohš ty Bohu bližicž šo,
 Šchyl džeržecž hněw na bližšchego?

Duž štejo wostaj wopor šwój,
 Šži bratrej ruku podacž;
 Šraj: nječ šo, bratsje, šjednamój,
 Šsej čžemoj šchiwdu wodacž,
 Šo wječženje a hidženštwu
 Šaž mšla psched šlonžom minje šo.

Šsmój hišcže žiwaj na šwěcže,
 Šsmjercž dželi nable ludži;
 Šchtóz paš tu š hidu woteńdže,
 Šbš teho wěšće šudži;
 Šwón šmilnošć je, tym wodawa,
 Šiž lubošć maju ša bratra.

Šdyž šy šo š bratrom wujednaj
 A hašnyš wšhitku šwadu,
 Šječ pschińdžješch, šo by woprowal
 A pytal Božu hnadu;
 Šudž wěšty, ty wot woltarja
 Šom pošńdžješch š trošchtom wodacža!

K. A. Fiedler.

Wječorny špěw.

Š tym wotomiku běšche runje wšhitko cžicho, jako něhdy jedny lěcžny wječor šesady šwora njebočicžkeho nana štejach a do pola šhladowach, kotrež šo hižom do šmėrkow wozžewasche. Alle jako šedžbliwje pošluchach, šašlyšchach žuni, lubošny hlóš š pošadneje šrony pola. Šo měješche něšhto nimo mēry powabne ša mnje. Ša pošluchach š zylej dušchu a pošnach tež hlóš špěwa,

trošmich teštt a pytnych, so spěwarca, domojcěhnjaze paštyřke džěcžo, pschezo bliže pschindže.

We šwjatej czíšchinje ležešche daloke polo po wschěm dženškim džěle. Pošlednje džělo na nim bě hišcěže khwalospěw sa njebjeskeho Wótza. Žadyn ptacžt šo wjazy šlyšecž njeda; to běšche, jako bychu wschitke pošluchale a pschi tym w šdremowanju byle.

Daj Bóh, so nam wječor nascheho žiwjenja tež s najdalšcheje pošadnizy nascheho žiwjenškeho pola něšto wofšchewjaze napschecžiwio šaklincži! Njech je pošlednje, šchtož šo w naschim žiwjenju šaklincži, khwalba Boža! Njech wono nam we wječornych šmėrkach nascheho žiwjenja hacž s nascheje najšaznišcheje mlodošcže šaklincžuje kaž spěw t šłódkemu wotpocžinkej, so šmój pucž s Bohom džěchmy a žaneje wyschšcheje štarošcže nješnajachmy, dyžli tu, so chžyl nasch pucž t Bohu wjesčž!

F.

Schtož šnjesch, to žnějesch.

Štarsche powjedańcžko je Šserbow.

VIII.

Šan a Šurij běšchtaj pschekupškeho we wjelbje šameho wostajiloj a wjedžičhtaj šwojich hošcži překi psches hažu, hdžez potom do duschneje khěže šastupichu a do přenjeho pošthoda džěchu. Tudy drje šo ničžo wulkotne a njetriebawšchi drohe njeošasowasche, ale na wschitkim běšche tola jara derje midžecž, so tam šamožitošcž knježi.

Šwacžina běšche wubjerna; wschitžy šo žiwje rošrěčowachu a wjele šmėjachu, we wschelafich radoštnych šacžucžach pluwajo, a šchleńcžki wjeletrócž šaklincžachu.

Pschi škladnošcži pak Šurij rjekny: „Wdy drje šo hišcěže dopomnicže, knjes Šipinski. so namaj w Šipinach prajeschcže: „Wóš štaj Ššlowjanaj, kaž ja, a ja šym Ššlowjan, kaž wój; a bjes Ššlowjanami šu šwjaski pschecželštwaj. Teho dla štaj wój mi dwójžy lubaj!“ Wój tehdy waschim šłowam njedorošymichmoj; ale we pomjatku namaj to wosta, so šmój Ššlowjanaj, dokelž šmój Šserbaj a so šmy my Ššlowjenjo s pschecželštwaj, njech šo Šserbjo abo Šolazžy abo hinaš mjenujemy. Pošdžičho pak šmój dopošnaloj, šakfu wažnu wěrnoscž tehdy wuprajišcže, a naju wutroba nětko Ššlowjanow s nješšoncžnej luboscžy wobpschimmje: pschi čimž pak nješchecželej žaneho druheho ludu nješšmoj. Wój běchmoj wam tehdy „dwójžy lubaj“ jako Ššlowjanaj, a namaj je dženska dwójžy a trójžy lubo, so šmój w towarštwaj šwojeho šłowjanškeho dobrocžela“.

Ma to knjes Šipinski šłowo wša a džěšche: „Ša šym pošny wješela, so šu moje šłowa plody nješle! Šaj, mjes nami Ššlowjanami šu šwjaski pschecželštwaj, my Ššlowjenjo šmy bratšja je štarodawnych čašow! Mě ženje do myšli pschicžlo njeje, nješchecželštwaj pschecžiwio druhim narodam přědowacž; ně, wschitke ludy dyrbimy tak wšpoko wažicž, kaž šaklužeja, je wschitkimi mamy derje mēnicž. Ale pschi wschitkim tym šhromadnym derjemēnjenju pak mamy šo štajnje na šwojich šłowjanškich bratrow dopomnjecž a nješmēmny ženje šabncž, so my Ššlowjenjo do jeneje wulkeje šwójžy šluschamy, so šmy jena krej. — Něšotremužkulizž šo šda, so my Ššlowjenjo mjes šobu wjazy pschecželjo nješšmy abo byčž nješmēmny, dokelž šmy rošpřošcheni po wschěch krajach; ale jenož njerošomny čłowjek móže na naschu bratrowšku luboscž šwaricž a naš teho dla hancž. My Ššlowjenjo we wschelafich krajach mamy wschitke wyschnošcže, jedyn šakfu a druhi hinašchu! a teho dla něšotryžkulizž mēni, so, na pschiklad, tón Šserb abo Šolaš, kiž je pschecžel Čzechow, šwojej krajnej wyschnošcži šwěrnny byčž njemóže. Ale to šu šmėchi a blady! Šladajtaj: Šdy budžičšche jedyn wot waju w Draždžanach wostaš a druhi šo do Šarlina podaš a tam

bydlil, budžičhtaj wój šo lubowacž pschecželštwaj? Ně, wěšcže niz! Šedyn budžičšche mēš šakfu wyschnošcž, druhi prušku; jedyn budžičšche šo wěšcže t šakštemu knježestwu džeržal a druhi t pruštemu. To šo tak šamo rošymy! We kotrymž kraju bydlišch, t temu šluschesch. Ale kotry rošomny čłowjek by prajil, so tón, kotryž w Šakškej pschebnywa, šwojeho wuja w Šruskej nješmēš lubowacž? A tak tež my Ššlowjenjo šwojich bratrow a pschecželow lubujemy. My jich rěcže a waschnja pošnawamy a wutnjemy; my šo wješelimy, hdyž je jedyn se šwojeho kraja na šhwilu wušchol a naš wopytacž pschicžchol, runje kaž by šo ščždy druhi wješelik, hdy by, na pschiklad, jeho bratr abo wuj s Šruskeje jeho w Šakškej wopytal. Dokelž pak štaj wój mojej šłowjanškej pschecželej, teho dla šym waju hižom psched lětami w Šipinach lubje powital, — waju, kiž štaj psches šerbšto-šłowjanšku rěcž do mojego towarštwaj pschicžchloj. Derje, so šo nješštaj šerbškeje rěcže a šerbškeho waschnja hanibowaloj! Ale šabrinkšmy nětko na pschecželštwaj a bratrowštwaj Ššlowjanow, kotrež druhim ludam žaneje njeprawdy nječžini a je po šaklužbach waži! Ššława!“

Šchleńcžki šabrinkšmy, a wschitžy doraschchu. Šo šhwilžy pak knjes Šipinski w rěcži pošracžeschcže: „Ludžo mje wofšebneho knjesa mjenuja. Ale šchto na tym leži, so šym šo wot šemjanškej štaršcheje narodžit? Ša šym čłowjek, kaž ščždy druhi, a nješcheshbėhujy šo nad nim. By-li pak prawe pschecželštwaj a bratrowštwaj wschitkich wutroby šajalo a pschewšalo, dha ničtō njeby hordny byl na čžrjōdu šemjanškich přjedomnikow, a ničtō šo njeby pošteptowaneho a pošženeho čžul. Šotom bychu šo ludžo towaršchicž mohli, ša tym hacž bychu čžaf, mēštno, pošwołanje, myšl, wutroba, nawjedženški šchodženš jich šhromadu wjedle. Šak rjany a šbožomny by tón čžaf ša wschitke narody byl!“

Šako knjes Šipinski womjellny, jeho džowka rjekny: „Luby nanko, tak mój mužil a ja tež myšlimoj. Ale nam wschitkim drje by šo špodobalo, hdy bychmy nětko šlyšcheli, šak štaj naschaj pschecželnijaj pschekupžaj t šwojemu šamoženju pschicžchloj.“

Psches to žadanje pošabjeny wša Šan šłowo a pošjedasche: „Š waschimi dobrocžiwje darženymi pjenjesami wrócžichmoj šo do Draždžan a nakupichmoj šebi tam jehlow, jehlicžlow, lžizow, noži, widlicžlow, šulžoha a druhich malicžlošcžow. Š tym wschitkim pošwšach šchodžachmoj a pschedawachmoj s rjanym dobytškom. Šaju nan, šotremuž to pošachmoj, namaj šwoje wješele w lišcže wupraji, pschicštaji pak: „Wóšhtaj šo Šoha a džeržtaj jeho šajnje.““ A mój šo štajnje šwěru ša tym džeržachmoj, a ženje nikoho ššebaloj nješšmoj. Šo přēnim rošpřēdacžy šakfu tajkich a temu podobnych wěžlow nakupichmoj, pschipołožichmoj pak tež hišcěže druhich drobnoštkow, kaž žanki, banty, šchurki, tunje rubišchka a tak dale; pschetož naju šamoženje nětko hižo dale došahasche. Tež tutōn druhi šrēcž pošwšach s wulkej nadobišnu rošpřēdacžachmoj; Bóh tón Šknjes naju žohnowasche. Ša pak wam nochžu wscho na drobne rošpowjedowacž; došcž budže, hdyž špomniju, so šmój žplu Šakšku pschebėhaloj a wschitke krajiki wokoło njeje. Šrunje tak šmój Šrusku pschecžahaloj; tež waschich pošškich krajjanow šmój wopytaloj a s pošozu šerbškeje rěcže lohko pošški nawukloj. Š Šruskeje šmój šo do Šuštriškeje podaš, hdžez šmój wjele s Čzechami a druhimi Ššlowjanami wobšhadžaloj. — Wjele rjaných špominantow drje šmój s tych krajow šobu nješšloj; ale pschede wschitkim šo naju wutroba pschecžiwio jenemu Šražanej hori, rodženemu s Šeschta. Tōn je pschicžina teho, so šmój nětko lipšcžanškej pschekupžaj. Šeho mjeno je Šajikław Dubški.“...

Šan bě pošlednje šłowa lėdy dorjekl, jako šo wonšach wolańža šbėhny: „Wohēn! Wohēn!“ a šwony brhncž šapocžachu. To žane male štrōzele njebėchu; pschetož w čžaku mašij je štrach wjele wjetšchi, hacž hewaš, dokelž šo wschudže čžrjōdy ludži čžišcžža, a dokelž je wschitko s tworū pschepjelnjene.

Naschi wjeßeli þwaczerjo huydom se stólzow postloczichu. Knjes Lipinski f dżowfu a pschichodnym þynom domoj khwatafche, Jan a Surij pak po něfotrnych haslach f wohnjej bężefchtaj.

W jentym wjelbje þo palesche, a płomjenja þurowje þapachu. Pšched wjelbom pak mlodej holzy, ruzy łamajo, žalofczefchtej: „Naju nan, naju wbohi nan tam nutska we wohnju!“ Zako Jan a Surij to wupłufchefchtaj, fłeczifchtaj do wohnja, njełedźbujo na strachotu, a wunjeþefchtaj fa khwilku něfoho fa morweho. Alle najwjetfchi czaþ bę, fo þo wróczifchtaj; pšchetož jeju drafta þo hiżom wopalowafche. Tola ludžo, fiż wokoło ftejachu, to hiſhcze podufchchu.

Naschej mlodaj pšchekupzaj teho njeþbożowneho faþy fhrabnyfchtaj a překi pšches haſti njeþefchtaj do þwojeho bydla. Tej holzy pak poł morwej fa nimaj fhablafchtej, jako jej fruch wot wjelba mlody muž pod pažu pšchinny a wjedźefche. Hdž pak þo pšchekupzaj wohladnyfchtaj, phtnyfchtaj knjeſa Lechoþławofkeho. Tón bęfche mandźelfku a nana hač ke fhęzi pšchewodźil, bę pak þo potom wróczil a f wohnjej khwatał.

Zako bęfchtaj Jan a Surij teho muža domoj pšchinjeþłoj, bęfche faþy žiwjenje na nim widźeč, a bórny þo jeju prózy a starofczimofczi poradzi, jeho žyle wożiwieč. Tej holzy pak bufchtej faþy czerftwej, hdž þwojeho nana žiweho widźefchtej. Knjes Lechoþławofki něfko woteńdže, dofelž tam jeho pomozu wjazy nje- trjebachu. Hdž pak f wjelbej pšchińdže, bęchu ludžo woheń hiżom pšchewinyli. Wupalil pak bęfche þo žyly wjelb.

„Snajefch jeho?“ Jan Suriej fheptny. „To je Dubfki!“

„Haj“, wotmolwi Surij, „mi þo też taf fdaſche. Dżakowano Bohu, fo þo naju dobroczel fpalil njeje!“

Dubfki bęfche þo bórny taf poþynil, fo móžeſche po iſtwje fhodźieč a rěczec. „Něfotre lęta“, prajeſche, „wjazy w Lipfku był njeþym, a lęta, hdž þym faþo þem pšchifchol, je þo mi tafle trjehilo! Kajte njeþože móžeſche þo mi tola ſtač! Wój ſtaj mje fe þmjercze wumohłoj; taf móžu þo wamaj hdž dodżakowacž? Čęho dla też to pak þym þo dwózy do tafteje ſtrachoty podal a na þwojej dżowčiečy njeþylil. Njech budźifche þo tola wfchitko paliko! — Mojej knjeſaj a dobroczelej, ja þym pšches tón woheń wjele fhubil; ale to mi njeſchłodži, pšchetož ja mam hiſhcze ſamoženja doſč. Sena węz pak mje pšches měru mjerſy: płaczeńifki tydžen je pšched durjemi, a je-li fo něfcole njebudu płacžieč móž, budu þwoje płacžiny wotſtorcžieč dyrbcječ. To mje žalofnje hnęwa, dofelž þo přeni krocž w mojim žiwjenju ſtanie!“

„D njeſtarajcze þo!“ fnapšchecžimi Jan; „wy þwoje płacžiny wotſtorcžieč njetrjebacze. Mój mamoj pjenjeſy: płacžcze wot nich taf wjele hač chzecze. Mój na žane waſchnje njeþſchidamoj, fo by jedyn f najwjetſchich pražanſkich pšchekupzow něfal þwój wuwęć (Kredit) pomjenſchil.“

„Haj, haj, taf je“, doda Surij; „płacžcze f naju pjenjeſami. A dofelž þu þo wam waſche piþma a papjery fpalile, dha chzu wam ja pomhač, waſche naležnofcze do rjadu ſeſtajecž. To pak najlępje pńdže, hdž wy tón tydžen, hdž maſſa hiſhcze traje, pola naju bydlo wotanjecze. Tudy chzemy hromadže wfcho ſwob- ſtarowacž.“

„Ja rad“, džeſche Dubfki, „do wfcheho ſwolam; ale taf þym tajku dobroczimofč ſaþłuzil a taf móžu wamaj hdž ſarunacž?“

„D njepraſchajcze þo taf!“ wotmolwi Jan. „Mój ſarunujemoj. Dopomńcze þo, fo pšched lętami pacholaj w Waſhy f wam fhodźefchtaj, pšchecžimo kotrymajž bęfchcze ſtajnje dobroczimny. Wy jimaj tunjo pšchedawafchcze, a woþebje — wy jimaj tworſy też požčowafchcze. To bęchmoj mój! Naju ſamoženje bęfche tehdy prawje pšchiftojne, ale pšches waſche požčowanje hladažy roſčifche a pšchibjeraſche. Sa něfotre lęta bęchmoj taf wjele nahromadžiloj,

fo móžachmoj þo w Lipfku jako pšchekupzaj faþyblieč. Taf tu něfko þmój, a też tudy namaj ſbože kęze. Wy kęze pšchicžina naju berjehicža. Teho dla namaj ſamožitymaj kupzomaj dowolcze, fo bychmoj dženþa mój wam wuwęć dałoj, faž wy pšched lętami namaj.“

Knjes Dubfki þo wulzyſchnje ſradowafche, fo bęfche jeho dobro- czimofč pšchecžimo tymaj pacholomaj tajki wužitł męla, a wołafche: „D wój dobray hólzaj, taf þo nad waju ſbožom wjeþelu! Sa þym waju pšchezo lubo męł, dofelž waju woblicži þamu ſprawnoſč pšchipowjedafchtej; a wój też moju dowęru ženje w najmjenſchim njejſtaj ſjebałoj. Derje, derje, fo þmy þo faþo nadeſchli! Sa wu- trobnje rad pola waju bydlo wotanu!“

(Pšchichodnje dale.)

Wſchelake f bliſka a f daloka.

Č Hornjeho Wujeſda, 25. julija 1905. Dženþa dopjelni þo 25 lę, fo bę naſch wyþoloczeſčeny knjes ſarač Wjazka do þwj. duchowneho ſaſtojnſtwa (w Klufchu) ſaſtupil. Mjes tymi, kotřiž knjeſej jubilaraj ſnamjenja najlubofczimofcheho poſtrowjenja a najþwęrnifchich pšchecžow wuprajichu, bęchu też þobuſtawy hłowneje þerbſkeje předarſkeje konferenzy, kotrejež pšchedþyda, knjes ſarač ſakub f Njeþwacžidla, męjeſche po þłowje naſcheho bibliſkeho pučnikfa na tón džen: 1. Mój. 32, 26., naręč na knjeſa jubilara a jemu požohnowanje wudžęli. Þo nim knjes duchowny ſencž f Kamjenza dar konferenzy: rjane duchowne knihi f lubofczimymy þłowami pšchepoda. Wſchitzy wotachu po tym w nowym kraþnym ſarſkim domje ſhromadženi, hdžę hiſhcze wjele poſtrowjenjom (telegramy) pšchifhadžefche.

— 1. februara 1904 bęfche þo 100 lę minyło, fo je þo naſch þerbſki pęñjer ſandrij Sejer w Eslonej Borſchczi pola Budy- ſchina narodžil. Wón bęfche dolhe lęta þwojeho žiwjenja f ſararjom we Kaſu. Hiżom ſandžene lęto bę þo wotmyþliło, jemu na męſcze jeho žohnowaneho ſtutkowanja wopomnjeñſki þwjedžen wuhotowacž. Tola þo w ſandženym lęcze wotmyþł njeuwjedže, dofelž ludžo dla wulkeje þuchoty na þwjedžen myþle njeþjachu. Duž þo něfko wotmyþleny þwjedžen w tym lęcze wuhotuje a to pšchichodnu njedželu 30. julija we Kaſu. Þopoldnju ſmęje þo þwjatocžnofč pšchi rowje naſcheho Sejerja, pšchi kotrejež je knjes ſarač Krugač pšchecželnje wopomnjeñſku rěč na þo wſal. Wjeczor ſmęje þo þerbſki konzert w hoſčęnzu, kotryž þo wuwjedže wot þerbſkeho mužſkeho towarſtwa „Jednoty“ f Khróſčiz. Spęwacž budža þo jeniečy ſpęwy naſcheho pęñjerja Sejerja, kotrež je naſch hudžbnif Rozor do hudžby ſeſtajal. Čsriedža ſpęwom ſmęja þo naręcze a deklamazije. Na rjany a wažny þwjedžen þo lubi Čerbja f bliſka a f daloka wutrobnje pšcheproſchujaj. Kóždy, fiž þwjedžen wophta, þo węſcze ſpokojeny domoj wrócz.

— Hłowna fhadžowanfa þerbſkeje ſtudowazeje mlodžiny ſmęje þo 5., 6. a 7. auguſta w Þancžizach. Wona budže 31. fhadžowanfa.

— Kęžor Wylem a Ruſki zar ſtaj þo na morju pola Kron- ſtatta ſeſtałoj a wažne roſręcžowanje męłoj. Kaž nowiny piþaja, je þo Ruſki zar wjeþely do Þętrohroda wróczil. To ſa to þwędči, fo je roſręcžowanje dobry wuſpęch męlo.

Daliſche dobrowólne dary fa wbohe armenifke þyrotſy.

R. R. f R. . . . . 5 hr. — np.

W mjenje wbohich þyrotow wutrobnny dżaf.

Gólcž, redaktor.